

«Catalunya serà cristiana o no serà»

Romà Casanova, administrador apostòlic de Solsona

La frase que titula aquesta glossa s'atribueix al venerable Josep Torras i Bages (com recordava precisament un article publicat diumenge passat en el nostre *Full*), bisbe de Vic, el qual, a finals del segle XIX i a principis del XX, fou un preclar defensor de la identitat del poble català amb fortes arrels cristianes. Ell mateix, en la seva obra *La tradició catalana*, posa la família com a realitat fonamental per a mantenir el que és propi d'aquest poble i de la seva identitat. Dient això, no fa res més que expressar un principi fonamental: «És la família la substància i la base de l'organisme social» (cap. X). Per a ell la família és la transmissora primera i fonamental de tot el que constitueix la identitat d'un poble. Per a Torras i Bages, Catalunya tenia en la fe catòlica la seva essència més pregona. Fe cristiana i Catalunya eren per a ell inseparables.

La fe cristiana, com a opció del cor, restarà en molts i l'Església es mantindrà sempre al servei d'aquest poble

Han passat més de cent anys de la mort del patriarca de Catalunya i han estat molts els esdeveniments que han sotragat aquest nostre país. Els corrents de pensament que allunyen les persones de la fe cristiana i de la seva pràctica s'han obert camins en molts cors. La fe cristiana catòlica, que era majoritària, encara que es manté viva en molts, està en clar retrocés. Catalunya va deixant de ser cristiana, encara que no pot negar les seves arrels: el patrimoni, els costums, les celebracions, moltes institucions culturals, sanitàries, assistencials, etc.; hi ha una forta petjada i una clara presència de fe viva.

No sé si Catalunya en un futur pròxim o llunyà es podrà dir cristiana. Tampoc no sé si el que era essencial en la Catalunya de la Renaixença es mantindrà en aquest futur. Sí que

sé que la fe cristiana, com a opció del cor, restarà en molts i que l'Església es mantindrà sempre al servei d'aquest poble. El qual també, gràcies a l'emigració, necessària i saludable, s'anirà configurant en un mosaic fet de tesselles diferents i harmòniques de colors de la pell, de costums, de formes i tons de parlar, de maneres d'entendre la vida des de les seves religions.

Ens hem de preguntar, doncs, si de veritat estimem la nostra terra. Per a Torras i Bages la família era fonamental. Ho pensem també nosaltres? Sols una dada: l'índex de natalitat al nostre país, en aquest moment, és dels més baixos d'Europa. ¿Com podem somiar un futur per al nostre poble sense els fills que l'asseguren? ¿Pensem, potser, que la cultura, la manera de viure, l'essència d'un poble es transmet per ella mateixa sense la família i els fills que s'hi eduquen? Encara que sembli una nimietat, el futur d'un poble passa per la reconstrucció de les famílies i de la seva «fecunditat tant moral com física que naturalment posseeix» (ibídem).

